

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 87 0 К 015743 17 Кжж
Бањалука, 18.7.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Обрена Бужанина, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог П.Ј., због кривичног дјела изазивања опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. и 4. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о његовој жалби изјављеној на пресуду Окружног суда у Добоју број 87 0 К 015743 17 Кжж од 20.02.2017. године, након јавне сједнице одржане дана 18.7.2017. године у присуству замјеника главног републичког јавног тужиоца Светлане Брковић и браниоца оптуженог Д.С., адвоката из Т., донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба оптуженог П.Ј. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 87 0 К 015743 17 Кжж од 20.02.2017. године.

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју број 87 0 К 015743 17 Кжж од 20.02.2017. године оглашен је кривим оптужени П.Ј., због кривичног дјела изазивања опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. и 4. и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), осуђен на казну затвора у трајању од шест мјесеци и обавезан да накнади трошкове кривичног поступка.

Против ове пресуде оптужени је изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, „погрешне примјене материјалног права“ и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи и донесе ослобађајућа пресуда.

Одговор на жалбу није поднесен.

Сједница другостепеног вијећа одржана је, сходно одредби члана 319. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), у одсуству уредно обавијештеног оптуженог. Бранилац оптуженог је на сједници вијећа изложио жалбу оптуженог остајући код приједлога из жалбе, а замјеник главног републичког јавног тужиоца је предложила да се жалба одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

Овај суд је у смислу члана 320. ЗКП РС испитао побијану пресуду и по оцјени навода изнијетих у жалби нашао:

Битну повреду одредаба кривичног поступка жалба не наводи као основ побијања али кроз дате разлоге указује да је изостало образложење зашто све околности које су утврђене везано за његове и радње оптуженог Н.Б. нису довољне да искључе његову одговорност. Овим се сугерише да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Овај суд налази да другостепени суд није починио битну повреду одредаба кривичног поступка, као што то жалба неосновано тврди. Побијана пресуда је детаљно анализирао процесну грађу, све доказе појединачно и у међусобној вези и на основу такве анализе дала је јасне разлоге зашто сматра да се оптужени не може позивати да је поступао по налогу оптуженог Божића, као основу искључења своје кривице (страна 6. пресуде). С обзиром да су дати разлози о одлучним чињеницама приговор жалбе о почињеној битној повреди није основан.

Што се тиче правилности и потпуности чињеничне основе побијане пресуде овај суд налази да је она потпуна и правилна. Жалба опширно подвргава критици оцјену доказа коју је извршио другостепени суд, дајући своје виђење самог догађаја. Сви изнесени жалбени наводи су без реалног упоришта у изведеним доказима и резултат су фрагментарне и субјективне оцјене доказа, која није заснована на реалној подлози, а која сугерише погрешан закључак да оптужени није починио кривично дјело. Супротно томе другостепени суд правилно цијени и прихвата као увјерљиве исказе свједока и вјештака, као и остале изведене доказе који му служе као квалитетна основа за извођење поузданих закључака о одлучним чињеницама. Све то доводи у везу и са одбранама оптужених и смјешта у оквир одвијања самог животног догађаја, са обавезама оба оптужена које се од њих нужно очекују у датој ситуацији и пропустима које су направили. Оваквом оцјеном доказне грађе суд изводи правилан закључак да је оптужени као искусан сјекач био свјестан могућности наступања забрањене посљедице али да је предузео радњу која је довела до тога да се у њој садрже елементи бића кривичног дјела за које је оглашен кривим. Правилно побијана пресуда закључује да су оба оптужена предузела такве радње гдје радња једног не искључује радњу и пропусти другог учиниоца, а тиме и саму одговорност за посљедицу, тако да се у радњама оба оптужена остварују пропусти који чине елементе бића кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим. О свему томе побијана пресуда је дала јасне, увјерљиве и логичне разлоге које у свему прихвата и овај суд, па на њих упућује и жалиоца.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање другостепени суд је правилно примијенио кривични закон и радње оптуженог правно оцијенио као кривично дјело изазивања опште опасности из члана 402. став 7. у вези са ставом 1. и 4. и чланом 23. КЗ РС и за то дјело га огласио кривим, тако да су супротни жалбени приговори неосновани.

У складу са жалбеним приговорима овај суд је испитао и одлуку о казни, па је нашао да је казна затвора у трајању од шест мјесеци коју је примјеном одредби о ублажавању казне изрекла побијана пресуда правилно одмјерена. Овако цијењене олакшавајуће околности и околности под којима је учињено

кривично дјело не указују да има мјеста изрицању условне осуде, за шта се жалба неосновано залаже.

Ради изнијетог овај суд је на основу члана 327. ЗКП РС жалбу одбио као неосновану и потврдио другостепену пресуду.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић